

ninger. Manges Landhaandværker, f. Ex. Bøvere, Skomagere, Hjulmagere osv., som ganske vist vilde falde ind under Lovens Begreb om dem, der væsentligst leve af deres Hænders Gjerning, vilde saaledes afgive en ligesaa god, ja maaskee bedre Rævning end mangen Groeserer. Jeg skal derfor til 2den Behandling stille Forslag om, at den nævnte Undtagelse bortfalder, og at ogsaa de i § 30 nævnte Personer, ligesom alle Andre, opføres paa den almindelige Rævningeliste.

Det næste Punkt, som jeg kortelig skal berøre, er Spørgsmaalet om, hvorvidt der skal tilstedes Rævningerne Diæter. Efter min Mening bør man ikke, uden derfor at give et passende Bederlag, af Borgerne kræve en saa stor Tidsanvendelse, som udfordres til at være Rævning, saameget mere, som Udgifterne dertil neppe vilde være overordentlig store, og jeg troer derfor, at man bør tilstaae Rævningerne Diæter. Det næste Spørgsmaal, som jeg skal berøre, angaaer Noget, som allerede den sidste ærede Taler har henledet Opmærksomheden paa, nemlig Spørgsmaalet om Beviis, og da navnlig Lovudkastets § 251, hvorefter Retten skal frifinde den Anklagede, uden at lade Sagen gaae til Rævninger, naar ikke et saadant Lavmaal af Beviis, som der fordrer efter de foregaaende Paragrapher, er tilstede. De Motiver, som have bevæget Regjeringen til at fremsætte et saadant Forslag og til at fastholde det, efterat Udvalget i forrige Samling har gjort et andet Forslag, ere, efter hvad der utvivkkelig siges, fremgaaede af den Hensigt, at man derved vilde afvæbne en mulig Frygt for, at Rævningerne skulde kjende Skyldig i Tilfælde, hvor der forelaa et aldeles utilstrækkeligt Beviis. Jeg for mit Vedkommende troer imidlertid ikke, at der er en saadan Frygt hos Publicum i Almindelighed — at denne findes hos Enkelte, er utvivlsomt —, og jeg troer desuden, at en saadan Frygt for vort Lands Vedkommende vilde være aldeles ubegrundet. Det vil overordentlig sjældent forekomme hos os, at der begaaes mere atroce Forbrydelser, hvor Beviiset ofte bliver mere indviklet, og hvor man kunde frygte for, at en Række af Kjendsgjærninger, der tilskyndende pegede hen paa en formodet Gjærningsmand, kunde forlede Ræv-

ningerne til uretfærdigt at kjende En skyldig, ja til at begaae et Justitsmord, saaledes som Tilfældet har været i Frankrig, hvor Rævningsinstitutionens Indførelse har krævet adskillige Offre. Der er ingen Fare for, at noget lignende skulde skee hertilands. Derfor borger desuden vor Folkets karakter. Vil man overhovedet have den Tillid til Rævningedomstolene, at man tør overlade Straffesagernes Afgjørelse til dem, saa maa man ogsaa have den Tillid til dem, at de ikke vilde dømsfelde, hvor der foreligger et saa ringe Beviis som det, Lovudkastet erklærer for utilstrækkeligt. Jeg kan heller ikke gaae ind paa det Palliativ, som Udvalget i forrige Samling har opstillet i Mod sætning til Regjeringsudkastet, og jeg skal derfor, ligesom den ærede foregaaende Taler, udtale mig for, at de paagjældende Paragrapher udgaae af Loven. I hvor enig jeg end iøvrigt maa være med de to ærede foregaaende Talere, og navnlig med den sidste, kan jeg dog ikke tiltræde dette ærede Medlems Anskuelse om, at der bør fordrer Genstemmighed hos Rævningerne; jeg maa være derimod alene af den Grund, at jeg anseer det for umuligt, saafremt man ikke vil udøve en compulsiv Tvang, at bringe Rævninger til Enighed i tvivlsomme Tilfælde. Jeg troer, at man i den Henseende vil have en fuldstændig Betyggelse i de Regler, som gives i det nærværende Lovudkast. Jeg skal i Henhold til, hvad jeg har ytret, sluttelig anbefale, at Lovudkastet gaaer umiddelbart til anden Behandling uden Udvalgs Medsættelse.

Casse: Den ærede Taler, som først havde Ordet, meente, at det virkelige Grundlag for en heldig Gjennemførelse af Lovudkastet manglede, saalænge man endnu ikke havde indrettet Fredsdommerinstitutionen, og det har allerede under tidligere Forhandlinger her i Salen været Gjenstand for Discussion, om det ikke maatte være heldigt at faae saadanne Fredsdommere, men jeg troer dog, at der er et langt Spring fra den Paastand, at det er ønskeligt at faae denne Institution, til den, at dette Lovudkast skulde mangle det tilstrækkelige Grundlag, fordi vi endnu ikke have faaet den. Der kan, efter min Overbeviisning, ikke være nogen Tvivl om, at denne Lov kan træde i Live og virke heldig,